

Девета глава

ЛЮБОВ ОТ ПРЪВ ПОГЛЕД

През януари 1985 г. се очаква предстоящият рок фестивал „Рок в Рио“ да засенчи прочутия „Уудсток“. Шестнадесет години след хипи легендата зрелищното рок събиране ще се състои на специално построен за целта стадион в планината до луксозния квартал Бара да Тихука, близо до Рио де Жанейро. „Куин“ са хедлайнери. Сред другите гости в списъка са „Ей Си Ди Си“, Ози Озборн, „Йес“ и „Айрън Мейдън“. Очаква се да пристигнат и „Деф Лепард“, но се налага да откажат участието си за единнасет часа. В новогодишната нощ в Ню Йорк са преживели ужасяваща катастрофа, в която барабанистът им Рик Алън е загубил ръката си. По думите на солиста на „Айрън Мейдън“ Брус Дикинсън фестивалът е абсолютна изненада.

„Беше невероятен цирк – спомня си той. – Имаше от всичко – хотелите ни бяха обсадени от тълпи хора, камери с дълги обективи бяха насочени към басейните, за да ни снимат. Фестивалът се провеждаше от някакъв политик и скапан предприемач, който имаше доста сериозни разногласия с местната социалистическа партия по повод събитието.

Ето защо то трябваше да бъде извън града. А стадионът, който построиха за събитието, впоследствие беше оставен да изгние. Доста пари се изпраха по време на „Рок в Рио“. Да си го кажем направо – присъстваха някъде към половин милион души. Това създаваше супер подходящи условия да се изперат мръсни пари.“

С изключително енергично присъствие на сцената „Айрън Мейдън“ са впечатляващи. Невероятните им светлинни ефекти могат да съперничат на тези на „Куин“. Единственото изпълнение на „Мейдън“ е точно преди шоуто на „Куин“. А „Куин“ са тези, които закриват фестивала в малките часове на 12 януари. „Докараха всички с хеликоптери – разказва Дикинсън, – но в града

имаше недоволство и не позволявах да се лети през нощта, така че трябваше да пътуваме пет часа през невероятен трафик. Както и да е, когато стигнахме най-накрая, пред нас изникна невиджана гледка. Групи от охранители обикаляха наоколо и всичките изглеждаха в лошо настроение.“

Шоуто продължава по-дълго от обявеното и на всичкото отгоре „Айрън Мейдън“ излизат на сцената с петнайсет минути закъснение. „Беше страховито. В коридора точно пред съблекалнята ни се вихреше яростна свада. Две банди от охранители бяха полудели, размахваха пищови едни срещу други, а кучетата им ръмжаха свирепо и теглеха водачите си. А ние се криехме като пъзльовци от страх да излезем навън.

И тогава като във филм на „Монти Пайтън“ нашият собствен гард подаде глава предпазливо навън и попита: „Ей, момчета? Може ли да спрете за малко, докато излезем на сцена?“. И те спряха! Всички млъкнаха, а ние бързо се изнизихме. В момента, в който ни видяха гърбовете, всичко избухна отново!“

Когато „Куин“ излизат на сцената след „Айрън Мейдън“, Брус Дикинсън остава зад кулисите да ги погледа. Изпълнението им не върви по план. „Две или три парчета не бяха приети добре от публиката – разказва той. – Тя не хареса и появата на Фреди в женски дрехи за парчето *I Want to Break Free*, но той изглежда не можеше да разбере какво не е наред.“

И макар боклуците, които публиката в Мексико е хвърляла към „Куин“, да са били знак на одобрение, този път отпадъците, които политат към тях, ги обезпокояват. Криейки объркването си, групата влага всичките си усилия, за да си осигури бисове, но привидната самоувереност, с която Меркюри се е качил на бразилска сцена, издава вътрешното му безпокойство. „Когато „Куин“ слязоха от сцената, Фреди избухна в сълзи. Той просто не можеше да разбере защо публиката реагира по този начин. Тогава някой му обясни, че в тази страна *I Want to Break Free* се смята за песен на свободата и са се почувствали обидени, когато се е подиграл с нея. Но той продължи да е разстроен.“

Вокалистът на „Айрън Мейдън“ е изненадан, че Меркюри приема тази негативна реакция толкова присърце. Някоя група не очаква да бъде харесвана винаги и навсякъде. На Фреди вече му

БРАЙЪН МЕЙ

се случвало славата да се отдалечава. „Има една група бели хомофоби, глупава сбирщина от хора в Щатите и огромно малцинство, които се опитваха да ни „подработват“, че Фреди не бил един от нас – обяснява Брус. – Не знам дали ме разбирате правилно. Когато тези хора станаха повече, за известно време отклониха вниманието от „Куин“ в Америка.“

Брайън е съгласен. Говорейки за *I Want to Break Free*, той споделя: „Този сингъл съсипа кариерата ни в Америка“. Припомня си реакцията на продуцентите на една телевизия, когато им изпратили видеото на песента по време на едно промоционално турне в САЩ: „Лицата им позеленяха, чертите им се изопнаха. Спряха парчето след минута с думите: „Окей, достатъчно! Продължаваме нататък...“.

Когато „Куин“ закриват фестивала в ранните часове на 19 януари, наоколо няма никой с разрошена перука или изкуствен бюст. „Цялото това приключение си беше като една ваканция – настоява Спайк Едни, – с многото звезди, виснали в басейните на хотелите и другите подобни преживявания. „Рок в Рио“ затвърди позицията на „Куин“ като бандата номер едно в Южна Африка.“

Скоро след това „Куин“ се връщат в Англия. Брайън е потърсен от преподавателя по китара в института „Роухемптън“ – Майкъл Стимпсън, който пише книга със заглавие „Китарата – наръчник за ученици и учители“. Това помагало разяснява разнообразни техники за свирене не само на класическа китара, но и на соло и бас китара, и на различни стилове като фолк, фламенко и джаз. Майкъл Стимпсън моли Мей да напише глава от книгата. „Исках да посветя една глава на свиренето на електрическа китара – обяснява учителят, – защото едно от основните полета на моята работа беше да окуража приемането на китарата като инструмент, подходящ за различни музикални жанрове и в същото време да насърча обучението.“

С други думи, обучението по китара в училищата и коледжите е доста поизостанало и трябва да се премине и отвъд класическия подход. Заедно с излизането на книгата се появява и кратък филм на телевизия Би Би Си, в който Мей също коментира и подкрепя творбата на Майкъл Стимпсън.

През април 1985 г. „Куин“ отново са на път. Първото им участие за годината е на стадиона „Маунт Сمارт“ в Оукланд. Мей е много въодушевен от тази възможност, защото групата никога преди това не е свирила в Нова Зеландия. Но възторгът му е помрачен, когато „Куин“ се сблъскват още на летището, а после и пред хотела, с демонстранти против апартейда. Още по-шумни групи от протестиращи са легнали пред концертната зала в очакване на групата. Изглежда концертите им в Южна Африка ще сложат отпечатък на кариерата им за известно време.

В същото време „Куин“ получават интересна покана. Спайк Едни споделя: „За кратко се бях върнал при „Бумтаун Ратс“. Това беше между турнето на „Куин“ в подкрепа на албума им *The Works* и турнето им в Австралия и Нова Зеландия. Боб Гелдоф ми се обади точно в Нова Зеландия. Сподели ми една идея, която двамата с Мидж Юр бяха измислили като продължение на сингъла на „Банд Ейд“. Мислеха да организират огромен рок концерт. И той искаше да знае дали „Куин“ биха се включили. Не искаше да ги пита директно, защото можеше да му откажат. Така че помоли аз да говоря с тях за това.“ И Спайк го прави. Въпреки че „Куин“ са привлечени от идеята по принцип, проектът им се струва невъзможен за реализация и първоначално отказват. „Знам, че Брайън и Роджър бяха разочаровани – обяснява Спайк, – защото предишната година „Куин“ не бяха поканени да участват в сингъла *Do They Know It's Christmas*. Така че лично аз не бях изненадан, че първо всички се съгласиха, а след това размислиха. Съмнявах се, че излезе нещо от това. И кой би могъл да ги упрекне?“

За да смекчи отговора на „Куин“, когато го предава на Гелдоф, Спайк Едни му подхвърля идеята, че може би ще е по-ползотворно, ако се обърне към групата лично. В ранните етапи в организирането на шоуто суперзвездите не се натискат особено да участват. В крайна сметка се съгласяват, ако Гелдоф и Мидж Юр наистина успеят да го реализират.

След няколко дни са в Австралия и между концертите им в Мелбърн и Сидни Криси се присъединява към съпруга си и отиват да се гмуркат в Големия бариерен риф. И двамата се наслаждават на възможността да си починат далеч от светлините на проекторите. От Австралия групата се отправя за Япония, където